Епиграми.

83 Тамо дѣте толкоз глух и слѣп
Изи пальти глуп люпиувелик
Дадохми му готовз печен хлѣп
Превърнѣло ме суровз ти квелик. 1874

II

84 Отросѣл бѣ; стана и мѣж
Мила България мостѣ,
Дружба! въ гръцкия вертеп
Пие тамн и хлѣб и пост
И отпаках само пост. 1894

III

85 Не е кадѣр, що осел ни муле
Дрезгътимент в село български цървули
Ни глава ту пущимишко капело
И под пеш видимо се пак чело

Ни в. вѣк.

86 Не чело – вѣк, инфъро – вѣк е на чело
(Опакого итако е то дѣло)
Съ Бадьо по си кадѣр лека дабри
Та тиелѣре: колко ще ту постои!

—o—

87 Съ новолѣто нов вѣк да нам настава
Не срепѣдем, ни сребрени нещо знаят; —
Вѣк на слама, вѣк на дупка вонтрява
Вѣк бестолков, вѣк що води на нагаѣ.

—o—

88 Вѣдъчник бо сей като не вѣдъл
Яко смѣрѣ имало чрилъ его кѣрѣ.

—o—

89 Видя! Идаш ти гордъ кадѣр вѣк
Знаех та! Кой' чего си мухъ имел.

—o—

90 Чипосовъ е що сопата приструва
Кукувица нечерѣ що кукува
Що сопарь сърдичи се ревдърква
Сосридъточив съ глъх сую ти вендърква.

—o—

91 Дискаловъ е на чековиѣ стълка
На сарафовъ сравнѣ той глава
Двата пак съ една глава оръжена
Чрѣ ни въ сѣка; и това си чова.